

Προσοχή στο Κενό μεταξύ συρμού ...και ειρμού

μια υποψία αυτοκριτικής – μια αυτοψία υποκριτικής

(απόσπασμα από το 'Νέα Πράξη Ταγμάτων: η αρχιτεκτονική της απροσδιοριστίας')

...καθώς συνεχίζουμε να περιφέρουμε τις προσωρινές μακαριότητες των αδηφάγων σαρκίων μας διαμέσου εποχών, εποχούμενων, πεζών, ποιημάτων και λοιπών νόμων, νομών, μόνων, μονών, επίμονων νονών και όμωμων ονομάτων, επιμένουμε, ακόμα και ύστερα από την απαρασάλευτη διασάλευση της καθημερινής φαυλότητας (μέσω μιας νέας;) να διαφοροποιούμε τα 'σημεία του τρέχοντος καιρού' από αυτά 'υπόλοιπων' χαρακτηρίζοντας το επιφαινόμενο της εκάστοτε πολιτισμικής φάσης ως κατάσταση 'νέα', συχνά προσδίδοντάς της ιδιότητες συντεταγμένων εντός μοντέλων ημιτονοειδούς συνάρτησης, ως μέρους δηλαδή μιας ευρύτερης διαδικασίας με κυκλική, σπειροειδή ή άλλου τύπου περιοδικότητα, που γενικά αποκαλούμε Ιστορία, στα αφρώδη απόνερα ενός ακόμα Νέου Κύματος της οποίας μειλίχια τυρβάζουμε, θα ήταν μάλλον εύλογο να εννοηθεί μια κάποιου είδους παραδοξότητα, αναφορικά με το διαχρονικά αδιαφοροποίητο του ιστοριογραφικού 'δείκτη νεότητας', όπως επίσης και με την διαφαινόμενη μελλοντική του επέκταση, καθώς πέραν της προφανούς ιδιότητάς της εποχής (που προτείνει τον αυτό χαρακτηρισμό) ως συγχρονικής μας (και του μερικώς προσδιορίσιμου χαρακτήρα της), φαίνεται να απουσιάζει (δηλαδή αργεί να μας συναντήσει) μια κοινώς παραδεκτή, μη τελεοκρατική, απάντηση στο ερώτημα σχετικά με το τι τελικά ενοποιεί ένα τόσο ετερόκλητο συμπίλημα ακαθόριστων, αντιφατικών, απολύτως ευμετάβλητων και ραγδαία εναλλασσόμενων πολιτισμικών φάσεων και αντιλήψεων σε έναν κοινό διιστορικό χαρακτηρισμό, εφόσον εάν η διαρκής ανανέωση αποτελεί σύμπτωμα μιας ταχύτατης εξέλιξης πραγμάτων, έτσι ώστε το κάθε ταυτόχρονο να αξιολογείται συνάμα και ως ιστορικά πρωτοφανές (κάτι που ίσως αρκεί ως απάντηση), τότε το μεταφορικό (πέραν της χρονικότητας) σημαινόμενο της έννοιας 'νέο' μοιάζει να αυτοαναιρείται, καθώς κάθε φορά καταλήγει να αναφέρεται σε κάτι διαφορετικό, όχι για όλους το ίδιο, 'ήδη παλιό', κάτι για το οποίο μάλλον δύσκολα θα μπορούσαμε να συμφωνήσουμε, εκτός αν παραδεχόμασταν ότι κάτι τέτοιο δεν θα ήταν απολύτως αναγκαίο, τουλάχιστον όχι στη συγκεκριμένη φάση, όταν δηλαδή βουτάμε, με το χέρι στη μύτη, στην επικοινωνιακή αγωνία του απομονωμένου εξυπνάκια, ο οποίος, αυτοανακλαστικά, μέσα από έναν, ενδεχομένως επίφοβα αποστασιοποιημένο, διανοητικό περίπατο και με το απενοχοποιητικό πρόσχημα του ανά πάσα στιγμή ελλιπούς – υπό το βάρος της άπειρης πληροφορίας – γνωστικού υποβάθρου, προοιωνίζει, εν είδει απολογίας και υποτακτικά εκφρασμένης κοινωνικής ανασφάλειας, το αναπόφευκτο Κενό ενός αυτοηδονόχαρου και διάτρητης αισθητικής θεωρητικού πονήματος, η ενδεχομένως υπερφίαλα βερμπαλιστική ρητορική, του αδυνατώντας, φυσικά, να υπερβεί τα πλαίσια μιας αφορεσμένης έκπτωσης σε 'παρεστιγμένο κατάστιχο' του διεγκεφαλικού γίγνεσθαι, καθώς παραβιάζει με «χυδαίους» εννοιακούς μαιάνδρους την ιερή εκστατικότητα της 'μεγάλης των αγνοούντων' σιωπής, φιλοδοξεί απλά, ερήμην κάθε 'τελεολογικής' υπόνοιας, να μεταφέρει στα 'πλήθη' ενός μη καθορίσιμου αποδέκτη, την ιδέα μιας υπό αίρεση κοινωνίας που αυτοαναγνωρίζεται ως χωρική παραπομπή στις ευαίσθητες φανατικές ορδές ενός διευρυμένου σκωπτικού αιδoίου, διεγερμένου και ποθητού, πιθανώς και σε κατάσταση νοορρηξίας, σίγουρα, όμως, κομμάτι μιας εγκεφαλικής διαδικασίας κατ' εξοχήν απότοκο της μεταοργασμικής διάνοιας – ανίας κενόδοξων, πληροφοριοπαθών, άτολων ανδραρίων, αεριωθούμενων τέκνων γένους αστύφιλων φυσιοκρατών, άνοστων πεσόντων στο βαρετό ρόλο του ροβινσόνα σε νήσους άλλων, των καταγωγικών πλοίων που εντοπίζονται σε θέση τόσο απροσδιόριστη και εκκρεμή όσο αντιφατικός και ασαφής ο τρόπος με τον οποίο διατυπώνεται, ώστε να αποτελέσει πιθανότητα νοηματικής πρόσληψης από αυτοπαθείς συνειδήσεις, όπως αυτές ανάγονται 'επαγωγικά' σε 'ένοχους μάρτυρες' (νέων) ειδών Τάξης που στοιχειοθετούν και οργανώνουν Πράγματα (θεσμούς, σχέσεις, ανάγκες, επιθυμίες, συνήθειες, στάσεις, κινήσεις, απόψεις, χώρο...) ενώ, παράλληλα, εμμέσως τα ερμηνεύουν, ορίζοντας σε μεγάλο βαθμό τη διαδικασία και το μηχανισμό παρατήρησής τους, την αναπόφευκτα εξαρτημένη από 'ανθρωπικές αρχές', που διυλίζει και επανатаξινομεί (δηλαδή διασώζει) τη φαινομενολογική τους διάσταση, εντάσσοντάς την σε ένα μεταβατικό 'διιστορικό' ίζημα, του οποίου η φιλοσοφική αυτοτέλεια μοιάζει να ισοδυναμεί με την ανέγερση έργου ζεύξης 'Ορίου – Μυστήριου', στη σεισμογενή περιοχή μεταξύ υπαρκτού καπιταλισμού και αρχέγονης σούπας, με το πιάτο να περιλαμβάνει εκ νέου στις 'τάξεις' του τους (αμ)φορείς της ανατροπής της, αφομοιωτικές δηλαδή έννοιες μιας 'αντιπάλου' Αταξίας, προβλέποντας, ωστόσο, την εσωτερική δυνατότητα αντιστροφής της διπολικής σχέσης που παραδοσιακά περιγράφει αμφότερες.

εκφρασμένη (ικανοποιητικά για τη συγχρονικότητα, όχι όμως και για τη διαχρονικότητα) μέσω κυκλικής διαλεκτικής μεταξύ των βασικών της δομών και των φορέων της μοιάζει να ανανεώνει διαρκώς το νόημά της πάντα σε αλληλεξάρτηση με την εκάστοτε ιστορική συγκυρία που τη γεννά, αλλά και που αναπαράγει, ώστε, ιδωμένη στη μεγακλίμακα (κατά παράβαση ως συνειδητή τάση), να δικαιώνει τον κοινωνικό συμβιβασμό μεταξύ 'μικρόνοιας' και 'γίγαντοφυίας', που φαίνεται να καθιστά πιθανότερη την αυτοσυντήρησή της, που σαν παρθένα παιδίσκη εμβαπτισμένη σημασιολογικά στα ρηχά νεολογισμών αοριστικοποιημένων μέσω ενός πανταχού γενικεύσιμου 'μετά-' ή 'νέο-', υλοποιεί, σε παγκόσμια πλέον κλίμακα, τη ραγδαία εξέλιξη της ίδιας της 'εξελισμότητας' των κοινωνούντων κυττάρων της' πολυπλοκοποιούμενη ή απλοϊκή, προσποιούμενη ή κατάφορη, σημαίνουσα ή αδιάφορη, αμερόληπτη ή ραδιουργούσα, επικείμενη έτσι ώστε να κατευνάσει (ή και να συνθλίψει) κάτω από την ιερότητα της ακαταληψίας της, ματαιόδοξη ώστε να λυτρώσει μέσα από την ψευδαίσθηση της νοησιμότητάς της, γεννά διαρκώς την πόλη, σε κάποιο από τα απύθμενα βόθρα της οποίας, περιπλανώμενοι σαν μέσα από μια ακατανόητη (ή απλώς ανόητη), 'ποιητικοβλεπή' ή 'λογιοτατίζουσα' ρητορική ασάφεια, βλέπουμε να συνυφαίνεται, στην ιδέα μιας (σχεδόν τετριμμένης) μη ντετερμινιστικής (αλλά όχι αναπιοκρατικής) συνταγής, μια υδρόφιλη δαντελωτή εγκόλπωση – απείκασμα της φυσικά επιλεχθείσας επιγενετικής προδιαγραφής που ανακυκλώνεται δυναμικά μέσω της ανειλημμένης (ή απλώς ηδονοβλεπτικής) δράσης στη βία της 'μη εντελεχούς' κοινωνικής συνουσίας· μεταξύ του προαιώνιου πατέρα – πολέμου και κάποιας ηδυπαθούς μητέρας της οποίας τα εναπομείναντα σημάδια καλούμαστε, να επανερμηνεύσουμε, να επανοηματοδοτήσουμε, δηλαδή να επαναπροσδιορίσουμε, όσο αναζητούμε νέα 'δικαιώματα' στις αστικές αντιφάσεις (μας), λειαίνοντας παστρικά την εκλυτική δομή του υπερήφανου ιδεολογικού ερμαφροδιτισμού, καταναλώνοντας τα προς αποφυγήν θραύσματα μιας εξοστρακισμένης Ειρήνης, ως εναλλασσόμενων περιεχομένων περιέχοντα, κενά ή υπό αναπλήρωση κελύφη, «σώματα δίχως όργανα» ή σε αναζήτηση άλλων, αυτόκλητοι επαίοντες, άφοβοι υποχόνδριοι, εναλλακτικοί κουλτουροκοπρολάγνοι εντός των ισχνών οπλών του μη λαοφιλέστερου υλισμού, πρωτομάστορες της ευχής εγκιβωτισμένοι στα θεμέλια μεταβλητών ορίων κατανόησης, διυλίσιμων στις υψικαμίνους της ανταλλάξιμης σοφίας, αφού προσθέσουμε στην υποψία της σισύφειας μοίρας μας άλλες 359, προελαύνουμε πια με το κεφάλι σε μέσο ύψος, μελλ-οντολογούμε κατα-πληκτικά, επιστρατεύοντας τρωτές υπαρξιακές δικαιολογίες σε ρόλο ιχνηλάτη μιας ετεροφυούς σημασιολογικής ιδιοτέλειας, οδεύουμε τελευταίες εισπνοές στον ετοιμοθάνατο παραλογισμό της παγκόσμιας συμφιλίωσης, ενώ συνωστισμένοι γύρω από τη χώρα του μεσουρανούντος ναρκισσισμού, μηρυκάζοντας νωχελικά τα σπογγώδη αποκυήματα της αλτρουιστικής αμοιβαιότητας, με γνώμονα την απεχθή φάτσα του αγνώμονα τεμπέλη, του νικημένου από τα χάδια της μελλοντικής εξιλέωσης ύποπτου, θα ξανασυγκρίνουμε τα διεσταλμένα λάθη των γεννητικών μας οργάνων εκεί όπου κβάντα μνήμης, ανασυρμένα από την ιδιοφυΐα του σουρεαλιστικού ρεαλισμού κάποιας υβριδικής μετα-πόλης, καρφισωμένα σαν κεραίες κατασαρίδας στις κορφές των πιο απόκρημνων ορέων (των απόμακρων 'ωραίων') της σιωπηλής επι-κοινωνίας, στις πηγές του ήδη παρωχημένου νοήματος, θα εξακολουθούν να ανθίστανται ανακλητικά στον έρποντα (μ)ουσ(ε)ιολογισμό μιας παντεποπτεύουσας 'ηθικοκλαστικής' συλλογικής 'Ειμαρμένης', με την άτυπη τυπολογία ενός διαχωρικού ευεργέτη να εξαπλώνεται ως μονάδα παραγωγής καταλυτικής εννοιολογικής διευκρίνισης, αναγωγής της σε σχέσεις κινήτρου-εφικτότητας, υπαγωγής της εντός επεκτάσιμων αντιληπτικών (ή κατασταλτικών) μέτρων, που ως νέα Τάγματα σε αρχαία σύμπραξη, μεταξύ θεωρίας και πράξης, δημιουργίας και καταστροφής, μοιρολατρίας και μεμψιμοιρίας, λυρισμού και κυνισμού, συνουσίας και αυνανισμού, βιολογίας και πολιτισμού, πεπρωμένου και σύμπτωσης, ακροβατώντας στα σημεία τομής ιστορικού χρόνου και αενάου παρόντος, στο ενδιάμεσο της μητέρας αντίφασης, της ιδεολογίας, της επιθυμίας, της συνήθειας, της υπέρβασης, θα ενδύονται μια κατά περίπτωσιν και υπό όρους αποδοχή του δυνητικού, προσφέροντας περιούσιαπραμάτεια στο βωμό του θανάτου – του παγκόσμιου θεού της μερικότητας και της ενδεχομενικότητας – πριν ξανασυναντήσουν με σαπροβιοτική κατάνυξη τις χαραγμένες φλέβες μας μπρος στην απαστράπτουσα θεά – τη θεά μιας στραπατσαρισμένης κοσμικής μαριονέττας, κομμένης από το αριστερό μας πλευρό, ραμμένης στα μέτρα της καταναγκαστικής ευφυΐας, καταναλωμένης από ήδη ματαιωμένα σώματα και παραδομένης, ως ιστορικό απέκκριμα εν ενθαλπία, στα άδυτα μιας εντροπιάζουσας πολιτισμικής χωματερής, προς επανόχρηση...

KAT:EME

(Κέντρο Αποποίησης Ταυτότητας: 'Είμαστε Μόνο Ένας')